

ἀθηναϊκώτερον ἄρθρον εἶνε τὸ περὶ τῆς διὰ πνευματικῆς ἀντλίας κενώσεως τῶν ἀποπάτων κατὰ τὸ σύστημα Βερλιέ-ρου, μετὰ τριῶν σχημάτων, ὅπερ καὶ συνιστῶμεν εἰς τὴν σύντονον μελέτην Νομάρχου, Δημάρχ. ἀστυνόμου καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἂν θέλωσι νὰ μὴ ἀνατρέφωται ἐν μολυσμα-τικαῖς ἀναθυμιάσεσι καὶ βαρεῖαις ὁσμαῖς.

Ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας «Τὸ Στρατιώτην γαμβρόν» κωμωδίαν εἰς πράξεις τέσσαρας. Διὰ τὸ σημερινὸν φύλλον φιλούμεν τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὸν ἐπίλογον τοῦ συγγραφέως, ἔχοντα οὕτω:

«Φίλοι Ἀναγνώσταί! Στερούμενος γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως καὶ πρώτην ἤδη φοράν παρουσιαζόμενος διὰ τοῦ τύπου σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν τὸλμην μου τούτην.—Ἡ παρούσα Κωμωδία (σατυρίζουσα τὴν σημερινὴν ἐποχὴν) ὑπαγορεύθη καὶ συνετάχθη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου Κοσμά Μοντεσάντου Καναλέτη καὶ ἐγράφη παρ' ἄλλου χρησιμεύσαντός μου ὡς γραφέας.»

Καὶ ὑποσχόμεθα μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν της νὰ σὰς τὴν παραστήσωμεν, ἐὰν τὴν εὖρωμεν ἀξίζουσαν ὅ,τι ἀξίζει ὁ ἐπίλογός της.

Δοὺς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ὁ ἐκ Νιγρίτης τῆς Μακεδονίας φίλτατος Τσιάνκας, τελειόφοιτος τοῦ ἐν Σέρραις Διδασκαλείου Μαρούλη, καὶ ἤδη συγγραφεὺς διδακτικῶν βιβλίων, νεωτεριστικωτάτου ῥυθμοῦ, διότι τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι, οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν τοῦ Μαρούλη ἀποβαίνουσι συγγραφεῖς ἀναμορφωτικοὶ τῆς Δημόδους Παιδείας, ὡς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βλοῦσος καὶ Ἀφίδης, ἐκδότης ὡραίας Γεωγραφίας νεωτάτου συστήματος, ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ *Ματ καλῶς* καὶ ἤδη ἀνήκει εἰς τὴν χορίαν τῶν ἀκαδημαϊκῶν πολιτῶν. Συγχαίρομεν αὐτῷ καὶ τῷ κλεινῷ διδασκάλῳ

τοῦ Μαρούλη καὶ τὴν Μακεδονίαν ἐν γενεῇ, γονιμοτάτην εἰς παραγωγὴν στεροῦ νοὸς νέων καὶ στερροτέρου χαρακτήρος ἀνδρῶν. Τὸ εἴπομεν πολλάκις ἐν πολλοῖς τὴν Μακεδονίαν ἐκλαμβάνομεν εἶδος Γερμανίας τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἡ βασίλισσά μας καὶ πάλιν μᾶς δίδει ὡς εὐῶδες δείγμα τῆς χρυσῆς τῆς καρδιάς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη σχολεῖον τῶν ἀπόρων μαθητριῶν, ὅπερ συντηρεῖ ἰδίους ἐξόδοις καὶ ἐν ᾧ ὅχι μόνον διδάσκονται πτωχὰ κοράσια ἀλλὰ καὶ τρέφονται καὶ λαμβάνουσι καὶ φορέματα ὁμοίωμαρφα, τὰ ὅποια φοροῦν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὴ φθείρουν τὰ ἴδικά των. Καὶ οὕτως ἡσυχῶς καὶ εὐαγγελικῶς ἐξασκεῖ τὴν ἐλεημοσύνην, ἥ ὅποια εἶναι τὸ περιληγμένον ἐπάγγελμά της.

Καθημέραν θὰ σὰς ἔχωμεν καὶ ἀπὸ ἐν φρικτόν. Τηλεγραφεῖ ἐξ Ἀρεουπόλεως ὁ Εὐστράτιος Σ. Πρατάκος, εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τί νομίζετε; «Ὅτι τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνα τοῦ ἀπεπειράθησαν τετράκις νὰ τὸν δολοφονήσουν, αὐτὸν καὶ τὴν δευτέραν σύζυγόν του, σκοπὸν ἔχοντες ἐπίσης νὰ διαρπάσουν καὶ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ τὸν ἀφίσουν εἰς τὰ κρύα ὅχι τοῦ λουτροῦ, ἀλλὰ τοῦ τάφου. Ἐπικαλεῖται δὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ κ. Τρικούπη ἵνα διασώσῃ τὴν πολύτιμον ζωὴν του.

Ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἀπὸ τῆς θέσεώς του Ἐφόρου τοῦ Νεκροταφείου ὁ διάσημος Ὅμηρος Κλάδος, μέγας ἐραστής τῶν νεκρῶν.

— Ἐν Λαυρίῳ προσεβλήθη ἐξ εὐλογίας ὁ ἐκ Κρήτης Ἐμμ. Ξηρὸς ἐργάτης· ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα.

10

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

10

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 574)

Καὶ ποῖος ἔξερει; ἴσως ἐπηκολούθει καὶ καμμία προσέγγις μετὰ τῶν. Καὶ θὰ ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Κλαίρην του, τῆς ὁποίας τὸ εὐμειδὲς πρόσωπον δὲν τοῦ ἔφρουγέ ποτε ἀπὸ τὸ μυαλό. Θὰ τῆς ὠμίλει. Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν νέφος διήρχετο τοὺς ὀφθαλμούς του· τοῦ ἐφαίνετο ὅτι οἱ λόγοι θ' ἀπεπνίγοντο ἐντὸς τοῦ λάρυγγός του, καὶ ὅτι θὰ ἔμεινεν ἄφωνος ἐνώπιόν της, ὥσπερ νὰ ἐκεραυνοβολεῖτο ἀπὸ συγκίνησιν. Τότε θὰ ἐπήγαιεν εἰς καμμίαν σκοτεινὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὴν παρετήρει

χωρὶς νὰ στεναχωρεῖται, θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὸν θαυμασμόν του καὶ θὰ ἦτο εὐτυχής.

Εὐτυχής! Καὶ πῶς; Ποῦ θὰ τὸν ἔφερεν ὁ τρελλός του ἔρω; Τὸ πολὺ εἰς τὸ νὰ παραστῇ ὡς οἰκείος εἰς τὸν γάμον ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε μετὰ πάθους. Διότι ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ δούξ θὰ ἐπανήρχετο. Πῶς ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ἀπὸ αὐτὴν τὴν γυναῖκα θὰ ἦτο τόσον τρελλός, ὥστε νὰ τὴν περιφρονήσῃ; Καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ὁ δούξ, θὰ παρουσιάζετο ἄλλος μνηστήρ, λαμπροφορεμένος τις ἀριστοκράτης, ὅστις διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας δὲν εἶχεν ἄλλο νὰ κάμῃ ἀπὸ τὸ νὰ φανῇ καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. Ἐνῷ αὐτὸς, ὁ χειρῶναξ, ὁ σιδηρουργός, θὰ ἀπεπέμπετο μὲ περιφρονητικὴν ψυχρότητα.

Καὶ εἰς τὴν σκέψιν ταύτην βαθεῖα μελαγχολία τὸν κατελάμβανε. Αἱ δυνάμεις του, ἔχαινοντο, ὡς ἂν νὰ ἐξετεντώθησαν αἰφνης τὰ νεῦρά του ὅλα. Δὲν ἔτρεχε πλέον πρὸς τὸν Πόντ-Ἀβέον, βαδίζων, ὡς μεγάλη ἔλαφος, κατὰ μῆκος τῶν δενδρστοιχιῶν τοῦ δάσους. Περιεπάτει μὲ μικρὰ βήματα, ἀποσπῶν μηχανικῶς φύλλα ἀπὸ τῶν κλάδων καὶ τρίβων αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν του. Τί δυστυχία ἦτο ἡ ἰδική του, νὰ μὴ ἔμπορῇ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἰδεώδους τούτου πλάσματος! Καὶ συλλογισμένος ἐστῆθη ὑποκάτω μιᾶς δρυός. Ὁρθίος, μὲ τὴν ράχιν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἔμεινεν ἐκεῖ σκεπτόμενος, μὲ πρόσωπον

— Ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς χθές γυναικὸς ἀπὸ τὸ ἀπέναντι τῆς Καπνικαρέας ζυθοπωλείου ὑπὸ ἐνὸς πολίτου καὶ ἐνὸς χωροφύλακος· ἀντίστασις ζυθοπώλου· παρέμβασις λοχίου πυροβολικοῦ· τραυματισμὸς αὐτοῦ· σύλληψις δράστου.

— Ἀστυνομικὸν ζύγισμα ἄρτων χθές ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ· τριακόσιοι ἄρτοι ἐλλειπεῖς κατασχεθέντες ἐπάνω καὶ ἄλλοι τόσοι κάτω.

ΚΩΝΣΤ. ΡΕΒΕΛΙΩΤΗΣ

Ὁ δολοφονηθεὶς δήμαρχος ἐν τῷ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» τῆς χθὲς διαέλαει δὲν ἦτο ὁ τῆς Τριπόλεως· ἦτο ὁ τῆς Μαντινείας.

Εἶναι ὁ Κωστῆς Ρεβελιώτης υἱὸς τοῦ γέρου τῶν Τσιπιαῶν ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν εὐτυχῶς, καὶ δὲν θὰ γράψωμεν νεκρολογία· ὑποχρεούμεθα νὰ εἰπώμεν δύο λέξεις περὶ τῶν αἰτίων τῆς στυγεράς κατ' αὐτοῦ ἀποπείρας, ὅπως τιμήσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ὁ Κωστῆς Ρεβελιώτης διήκουσεν ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τὰ νομικά· ἀλλ' ἐδαρύνθη τὸ πολύμοχθον τοῦ δικηγόρου στάδιον οὐχὶ ἐκ φυγομαθείας, διότι δὲν ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀγροτικόν, τὸν ποιμενικόν, τὸν ἀπείριτον βίον καὶ ἐγένετο ποιμὴν προβάτων, καὶ ἴσως ἔφερεν εἰς τὸ σελάχιον καὶ φλογέραν!

Εἶχε περιουσίαν ὅση ἤρκει αὐτῷ νὰ μὴ στερῇται, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ὑπερφηανεύκται. Δὲν ἤρκεσθ' εἰς τὴν ποιμενικὴν. Ἐπεζήτησε τὸ κρήνισμα τοῦ πεπαλαιωμένου μεσοτοίχου, τὸ χωρίζον τὴν ἱκανότητα ἀπὸ τὴν διάκρισιν τῆς καταγωγῆς. Καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἐν τῇ δημοτικῇ ἐκλογῇ! Καὶ ἐκάθισεν ὁ υἱὸς τοῦ ὑποψηφίου — καὶ ἰσοβίου — δημάρχου, Ρεβελιώτη, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀντιθέτου τοῦ πατρὸς τοῦ Τσιακοπούλου, καὶ μετεχειρίζετο

ὄλην του τὴν εὐγλωττίαν ὅπως πείσῃ τοὺς ἐκλογεῖς καὶ καταψηφίζοντες τὸν πατέρα του, ὑπερψηφίσωσι τὸν ἀντίπαλον!

Καὶ εἶπεν αὐτῷ πρῶτος ὁ ἀγαθὸς γέρον· «θὰ μετανόησῃς!»

Ὁ γέρον ἀπέτυχεν. Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ἐφηρμόσθη τὸ «ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος.»

Μετενόησεν;

Οὐ βραδέως ὁ Ρεβελιώτης ἐξελέγη βουλευτῆς Μαντινείας. Δὲν διεκρίθη ὡς ρήτωρ. Ἦτον ἀφελὴς, διακριτικώτατος πρὸς τοὺς φίλους τοῦ ὑπουργοῦς, εἰλικρινέστατος καὶ εὐπροσήγορος πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμπατριώτας· οὐδένα ἠπάτησεν, οὐδένα κατεδίωξεν.

Ἡ περίοδος ἔληξε καὶ ἐγένετο ἰδιώτης.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Ρεβελιώτης ἀπεμάκρυνεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν πολιτικὴν, προσοικειούμενος τὰς αἰγὰς του, ἔτεροι ἱερόσυλοι καὶ ἄδικοι κατεδυνάστευσαν τοὺς συνδημότας του καὶ ἐξοχσαν οὗτοι πρὸς αὐτόν: «σῶσον τὰ κτήματά μας ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς!»

Καὶ ἰδοὺ εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ Ρεβελιώτης, συντρίβων τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ καὶ ἀναδεικνυόμενος δήμαρχος.

Καὶ προτοῦ ἔτι ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν, ἐτρύπωσαν ὄλοι. Ἐμεινε ὅμως εἷς· οὗτος ἦτο ὁ Γεώργιος Μανέτας. Παχὺς, ὀλοστρόγγυλος ὡς βαρέλιον, περὶ μηδενὸς ἐτέρου σκεπτόμενος ἢ περὶ τοῦ χρήματος, καθίδρυσε μηχανὴν πνευματοποιίας παρὰ τὰς ἀμπέλους τῶν συνδημοτῶν τοῦ Ρεβελιώτου. Καὶ ἐφέρετο τὸ πρῶτον καλῶς καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων· βραδύτερον ὅμως ἐπέκθη νὰ παχύνῃ τὸ βαλάντιόν του διὰ τῶν ἰδρώτων τῶν ἄλλων· ὁ Ρεβελιώτης τοῦ εἶπε: «ἦ φρόνιμα, ἦ... ἂν γίνω δήμαρχος νὰ φύγῃς».

Ὁ Μανέτας ἔπνεεν μένεα κατὰ τοῦ Ρεβελιώτη· δὲν ὑπέφερε τὸ αὐστηρὸν βλέμμα του. Προχθὲς εἰς τὴν πλατείαν τῆς Τριπόλεως ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ, ἡ ἀστυνομία τὸν συνέ-

ῶχρον καὶ μελαγχολικόν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς μουσκευμένους ἀπὸ σκληρὰν ἀδηνονίαν.

Ἐπανήρχετο διὰ τῆς μνήμης του εἰς ὅ,τι εἶχε πράξει ἐν τῇ ζωῇ του καὶ ἡρώτα τὸν ἑαυτόν του ἐὰν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος δὲν τὸν καθίστα ἄξιον πάσης εὐτυχίας. Μετὰ λαμπρὰς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ σπουδὰς, ἐξῆλθε πρῶτος ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐξέλεξε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεταλλείων. Μόλις ἐπροβιβάσθη, ὁ πόλεμος ἐξερράγη. Ἦτο τότε 22 ἐτῶν. Χωρὶς οὐδὲ ἅπαξ νὰ διστάσῃ, κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς καὶ ἀνεχώρησε μὲ ἐν τάγμα τῆς στρατιᾶς τοῦ Ρήνου. Παρέστη εἰς τὰς αἰματηρὰς καταστροφὰς τοῦ Φρεσχβίλλερ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σιαλὼν μὲ τὰ λείψανα τοῦ πρώτου σώματος τοῦ στρατοῦ. Ἐπειτα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Σεδὰν καταστρεπτικὴν ἐφοδὸν καὶ τὸ ἐσπέρας τῆς μάχης συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐφυλάσσετο ἀπὸ Πρώσους οὐλάνους. Ἀλλὰ δὲν ἦτο χαρακτῆρος νὰ ἀφῇσῃ νὰ τὸν συλλάβουν ἔτσι, καὶ ἔρπων ἐν τῷ σκότει ἐπωφεληθῇ τῆς νυκτὸς διὰ νὰ ὑπερβῇ τὰς γερμανικὰς ζώνας. Φθάσας εἰς τὴν Βελγικὴν δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν Αἰλλὴν καὶ ἀμέσως κατετάχθη εἰς ἐν τῶν νεοσχηματιζομένων ταγματῶν.

Ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει. Εἶδε τὴν ἐπιβουλὴν ἐξαπλουμένην βραδέως καὶ ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς χώρας του, ὡς θανάσιμον γάγγραιναν. Διαπρέψας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν φαιδερβ, συνεξεστράτευσεν μετ' αὐτοῦ πρὸς βορρᾶν. πληγωθεὶς εἰς τὸν ἄ-

γιον Κεντεῖνον, ἔμεινεν ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἐξηγέρθη τῆς μακροχρονίου νάρκης του διὰ νὰ φρυάξῃ, μανθάνων ὅτι οἱ Παρίσιοι εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ διευθυντηρίου.

Ἡ ἀνάρρωσις του τὸν εἶχεν ἐξαιρέσει τῆς λυπηρᾶς ὑποχρέωσης νὰ πολεμήσῃ κατὰ Γάλλων. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ὑποφέρων μὲν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πληγὴν του, ἀλλὰ φέρων καὶ τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπερ ὁ ἴδιος στρατηγός του τῷ εἶχε φέρει εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Λύπη μεγαλειτέρα ὄλων, ὅσας ἐντὸς τόσῳ ὀλίγου διαστήματος ὑπέστη τὸν ἐπερίμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἣν εὗρεν πενθοῦσαν. Ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει ἀφίνουσα τὴν μόλιν ἐπταετῇ ἀδελφῇ του ἔρμῳ τῶν μητρικῶν περιποιήσεων. Ὁ κ. Δερβλάδῃ ἠγαγκασμένος νὰ φύγῃ, διότι αἱ πολυπληθεῖς ὑποθέσεις του ἀπῆλθον τὴν παρουσίαν του, εἶχεν ἀφήσει τὴν κόρην του μόνην ὑπὸ τὴν φύλαξιν ἀφωσιωμένων ὑπηρετῶν. Ἡ ἀφίξις τοῦ Φιλίππου ἐγένεεν αἰτία διπλασιασμοῦ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης. Ἡ μικρὰ Σωσάνα προσεκολλήθη εἰς τὸν ἀδελφόν της μὲ τὴν σπασμωδικὴν ἀφοσίωσιν παιδίου ἐγκαταλελειμμένου εἰς τὴν ἀγριότητα τῆς ἀπομονώσεως. Συνεσφίγγετο πλησίον του, ὡς πτωχὸν καὶ ἀσθενὲς πλάσμα ζητοῦν στήριγμα καὶ βοήθειαν.

Ὁ Φίλιππος ἀπλοῦς καὶ εὐαίσθητος· τὴν καρδίαν ἐλάτρευεν αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἔχον τόσῃν ἀνάγκην ἀγάπης καὶ

λαβε καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν χωροφυλακὴν, καὶ ἡ χωροφυλακὴ τὸν ἀπέλυσε· ἀληθῶς; Πιστεύομεν τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Σεχιώπου μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως.

Τὸν ἀπέλυσε, καὶ εὐθὺς ὁ δολοφόνος, (δολοφόνος ὁ Μανέτας; πράγμα ἀπίστευτον!) ἀλλὰ καὶ τί δὲν κάμνει ὁ πρὸς τὸ χρῆμα αἰσχροῦ ἔρω; Ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ρεβελιώτη ἐκ τῶν νώτων, τοῦ ἀνοίγει δύο πληγὰς ἐπὶ τῆς ὤμοπλάτης, στρέφει οὕτως ἵνα ἴδῃ τίς ἐτύλινε νὰ τὸν φανεύσῃ, καὶ λαμβάνει ἕτερον τραῦμα εἰς τὸ αὐτί, καὶ τελευταῖον εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Δραπετεύει ὁ κακοῦργος, ἀλλ' ἡ πόλις ὀλοκλήρως συνταράσσεται καὶ ἀγανακτεῖ. Ἰσως ὁ Μανέτας φυγοδικήσῃ· ἀλλ' ὁ Λαναρόπουρος δὲν χωρατεύει. Καὶ ὁ Μανέτας θά δώσῃ λόγον.

Ἐπετέθη ὁ κακοῦργος κατὰ τοῦ χρηστοτέρου πολίτου, κατὰ τοῦ καλτέρου δημάρχου τοῦ Κράτους. Ἐὰν ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως, θάνατος καὶ ἀνάθεμα κατ' αὐτοῦ!

Ὁ Ρεβελιώτης τρέχει κίνδυνον. Εἴτε ζήτη εἴτε ἀποθάνῃ, ἡ πολιτεία του ἔσεται ἀξιολύπητος. Ὅλῃγοι δῆμαρχοι ὑπάρχουσιν ὡς ὁ Ρεβελιώτης.

Ὁ Ρεβελιώτης ἔπαθεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του.

Εἰς

ΒΡΟΧΗ ΕΝ ΘΗΡΑΙ

(ΕΚΤΑΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θῆρα, 18 Σεπτεμβρίου.

Ραγδαιοτάτη καὶ ἀσυνήθης βροχὴ κατέπεσεν ἐν Θῆρᾳ τῇ 18 τρέχοντος περὶ τὴν πρωΐαν, ὥραν περίπου διαρκέσασα, καὶ ἐπῆνεγκεν ἀνυπολογίστους ζημίας, ἀπερίγραπτον ἰδίως εἶνε τὸ ραγδαῖον καὶ φοβερὸν αὐτῆς πρωτίστως μὲν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἐμπορείου, κατὰ δεύτερον δὲ

λόγον ἐν τῇ τοῦ χωρίου Γωνιάς καὶ Βουρβούλου. Ἡ θέσις τοῦ χωρίου Ἐμπορείου παριστᾷ θέατρον καταστροφῆς, μεταβληθεῖσα εἰς λίμνην πλωτὴν, ἐκπέμφασαν ἐκ τῶν διαφόρων σημείων αὐτῆς, ποταμούς οἵτινες ἀγρίως καὶ ὀρμητικῶς κατελθόντες παρέστυρον πᾶν τὸ πρόστυχον διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἀγρῶν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ λίθινα περιουχίσματα παρεσύρθησαν ἄρδην, συκαὶ καὶ ρίζαι τῶν ἡμπέλων ἐκρίζωθαι ἤχθησαν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ τοῦ μὲν αὐταὶ βαθεῖως ὑλκώθησαν, ποῦ δὲ ὑπεσκάφησαν, ἐδῶ μὲν ἐγένοντο ἐκχώσεις, ἐκεῖ δὲ ἐπιχώσεις κτλ., δισδιάκριτα δὲ ὅλως εἰσι τὰ σημεῖα καὶ αἱ περιοχαὶ ταύτης.

Δυστυχῶς ποιμὴν παρασυρθεὶς μετὰ τοῦ ἐξ 150 αἰγοπροβάτων ποιμνίου τοῦ ἤχθη νεκρὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ ἡμίονοί τινες παρεσύρθησαν· γυναικὸς τινος ἐκ Βουρβούλου ἐξερχομένης τῆς ὑπερπληρωθείσης ὕδατος οἰκίας τῆς ὁ κατερχόμενος ὀρμητικῶς χεῖμαρρος ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλῃ· αὐτῇ· τὸ ἀτυχὲς τετραετὲς τέκνον τῆς, ὅπερ ἐπίσης ἐφέρθη νεκρὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπὶ τῶν ἀμπελώνων καὶ ἀγρῶν τῆς τε Γωνίας καὶ Βουρβούλου πρᾶπλήσιαι τῶν τοῦ Ἐμπορίου ἐγένοντο ζημίαι· πλείσται ὅσαι οἰκίαι τῶν διαληφθέντων χωρίων ἐπληρώθησαν ὕδατων, ἅτινα ἐξελθόντα βιαίως, παρέστυραν καὶ ἐξηφάνισαν πολλὰς ζωτροφὰς τῶν πτωχῶν οἰκοδεσποτῶν. Πανικὸς κατέλαβε καὶ κατέχει ἐτι τοὺς κατοίκους αὐτῆς, γοεράς ἀφίσαντα· κραυγὰς καὶ ἰκέτιδας ὑψώσαντας χεῖρας, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φοβεράς θεομηνίας· ἀληθῶς δ' εἰπεῖν τοιοῦτος κατακλυσμὸς μετὰ ἀνεμοστροβίλου ἐπελθὼν παρήγαγε βοὴν ἐμπνέουσαν φοβὴν, οἶνα-ποθηκῶν τινῶν ἐκείσε πληρωθεισῶν ὕδατος· τὰ οἰνοδοχεῖα ἐπλευσαν, δύο τοῦτων καταπεσοῦσαι συνετριψάν τὰ οἰνοδοχεῖα· αἱ ἀγροτικαὶ ὁδοὶ εἰσὶν ἄβιοτοι· ἦν εὐτυχῶς πρῶτα ἄλλως τε πολλὰ ἡ νῆσος θά ἐθρήνηι θύματα.

Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς βροχῆς ἀπαίσιτοι ἐκυκλοφόρησαν

ἀπολαμβάνον τὸσον ὀλίγης μεταξὺ πατὴρ ἐξ ὀλοκλήρου παραδεδομένου εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ ὑπηρετοῦντος πιστῶς μὲν καὶ ἀφωσιωμένως, ἀλλὰ μὴ ἔχοντος ἰδέαν τῶν λεπτῶν ἐκείνων ἀφωσιώσεων, αἵτινες εἶνε ἀναγκαιότεραι τῶν ὑλικῶν φροντίδων διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Ἐν τούτοις ἐδέησε νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ νῆμα τῶν ἐργασιῶν του. Ἡ ἀναχώρησις αὐτῇ διὰ τὴν Σουσάναν ἦτο σπαρκατικὴ λύπη. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ ἀδελφῆς τῆς ἀνεύου τὴν ἀπελπίσαν ὑπ' ἧς εἶχε καταβληθῇ ὅταν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τῆς.

Ἀλλ' ἡ τύχη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ εἶναι διόλου μακρὸς ὁ ἀποχωρισμὸς. Ἐξ μῆνης ἀργότερα ὁ κ. Δερβλάυ κεραυνωθείς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας ἀπέθνησκεν, ἀφίνων μόνους πλέον ἐν τῇ ζωῇ τὴν Σουσάναν καὶ τὸν Φίλιππον. Τότε νέα καθήκοντα ἐπεβάλλοντο εἰς τὸν νέον. Ὁ ἐκκαθαρισμὸς τῶν λογαριασμῶν τῶν πατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἦτο ἐκ τῶν δυσκολωτέρων καὶ παρουσιαζέτο εὐφορὸς εἰς λυπηρὰς ἐκπλήξεις. Ὁ κ. Δερβλάυ ἄνθρωπος σπανίας εὐφυΐας, εἶχεν ἐν μέγα ἐλάττωμα· τὸ νὰ ἐναγκαλιζέται περισσότερον τοῦ ὅσον ἔμπορουσε νὰ σφίγγῃ. Ἐδαπάνᾳ τὴν ἐνεργητικότητά του εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ κατορθοῖ νὰ ἐπιτυχάνῃ ἐξ ἴσου εἰς ὅλας. Τὰ κέρδη τῆς μιᾶς ἀπερροφῶντο ἀπὸ τὰς ζημίας τῆς ἄλλης. Ἐξетроχιάζετο ἀκαταπαύστως ἀπὸ κῆμα δυσκολιῶν αἰωνίως ἐξογκούμενον, τὰς ὁποίας ἐνῖκα μὲν στιγμιαίως διὰ τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἐ-

νεργητικότητος του, ἀλλ' αἵτινες ἀναγκαιῶς θά τὸν κατεβρόχιζον γρήγορα ἢ ἄργα. Ἐξηφανίσθη πρὸ τῆς καταστροφῆς, ἀφίνων τὴν περιουσίαν του ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις περισσότερον ὑπερδευμένην.

Ὁ Φίλιππος εἶχε πρὸ αὐτοῦ λαμπρὸν καὶ καθ' ὀλοκληρίαν χαραγμένον στάδιον. Μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατρὸς του, νὰ καθαρῇ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τοὺς λογαριασμούς του καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἡ καταστροφή. Ὅλαι αἱ οἰκονομίαι τοῦ πατρὸς του θά ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὸ νὰ σώσωσι τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του. Καὶ ἡ ἀδελφή του θά ἔμενε χωρὶς προῖκα. Ὁ νέος δὲν ἐδίστασεν. Ἐγκατέλιπε τὸ στάδιόν του, ἔδωκε τὴν παραίτησίν του καὶ φορτωμένος μὲ τὸ βαρὺ φορτίον ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ πατήρ του κατέπεσεν, ἔγινε βιομήχανος.

Τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν ἦτο ἐκ τῶν ἐπιπονωτέρων. Ἡ περιουσία τοῦ κυρίου Δερβλάυ συνίστατο ἐκ παντὸς εἶδους ἐπιχειρήσεων· ἐξ ὑαλοουργείων εἰς τὸ Κουρτελὲν, ἐξ ἐνὸς χυτηρίου μετάλλου ἐν Νιβερνῇ, καὶ ἐκ τῶν σιδηρουργείων τοῦ Πουν-Ἀβρόν. Ὁ Φίλιππος ἐρρίφθη ἀπληπισμένος ἐν τῇ ἀβύσσῳ καὶ ἐδοκίμασε νὰ περισυνάξῃ τὰ διεσπαρμένα τοῦ ναυαγίου ἐκβράσματα. Ἦτο ἀπτόητος καὶ ἐπὶ ἐξ ἑτῆ ἀφιέρωσε τὰς ἡμέρας του καὶ μέγα μέρος τῶν νυκτῶν του εἰς τὸ διασωστικὸν ἔργον, τὸ ὅποιον τὸσον ἀνδρείως ἀνέλαβεν.

(ἀκολουθεῖ)